



9. ročník DIVADELNÍHO FESTIVALU LUDMILY ČÁPKOVÉ

KROMĚŘÍŽ 26. – 29. května 2016

DIVADELNÍ PLK

Noci vyznačují se lahodou a dny nestojí za nic.

Takový zvláštní moment. Když se zastavíš a přestaneš na chvíli poslouchat uprostřed kruhu. Slyšíš jen svůj dech a díváš se okolo. Do pobledlých tváří, zarudlých horkem, ustaraných, uplakaných i plných smíchu. Jeden sedí a dívá se do země, další živě diskutuje, jiný jen tiše poslouchá. Každý vnímá něco jiného, každý si najde to své. Je úžasné se dostat do světa, kde něco tak okamžitého, jedinečného, emocionálního, nerealistického a realistického zároveň, jako je divadlo, dokáže spojit tolik různých lidí. Lidí, kteří nemají v běžném životě žádného společného jmenovatele. Nebo ano? Co je vlastně k sobě táhne? Co je na divadle tak jedinečné, že tu všichni jsou?

Když takhle poslouchám živou diskusi, která kruhem zdaleka nekončí, když vidím radost v očích nově příchozích, vítám se se starými známými srdečným objetím, žertuji s kolegy v kuchyni a počítám kolik pruhovaných triček a šatů je kolem mě, vidím emoce, které jinde schováváme za profesionálním vystupováním a formálním vyjadřováním. A tady to je. Moje odpověď. Je to návrat do dětství, návrat k dítěti v sobě samém. Návrat do chvil, kdy jsme mohli být sami sebou, bez přetvářky a profesionality, kde jsme mohli plakat a smát se, hrát si, milovat, zlobit se i zarytě přísahat a nikdo se nepohoršoval.

Tak tohle vidím v těch tvářích. Tohle je mezi námi dovoleno. Tohle nám dal tento zvláštní moment. Díky za něj. Díky za divadlo a jeho možnosti. Díky za kolegy, kteří hrají a obětují divadlu část svých životů. Díky za kritiku, která je někdy nemilosrdná a bolí, díky za pohlázení na duši, když se daří. Děkuji za to, že smím zůstat dítětem.

Vracím se v myšlenkách zpět a poslouchám dál rozpravu. To aby mi nic neuteklo. Abych si své dětství užila do poslední vteřiny.

(klarion)

Přistižen

Tak jsem byl přistižen na podzim života s oponou nahoru u dámské šatny.

Snad abych odolal možnému teroru pracuji na pláži jak noční vrátný.



TEPLOTA	sobota
VZDUCH	32°C
TEPLOTA	
VODA	28°C



Kontrola třídění odpadů Městskou policií Kroměříž.

Těžký život festivalového novináře

Redakce Plku to opravdu nemá jednoduché. Do pozdních nočních hodin se za každou cenu snaží vypočítat řádky smysluplného textu a potom se s několika hodinovou časovou ztrátou nad ostatními účastníky v baru, musí během několika minut dostat na stej-

nou hladinu jako ostatní nebo je definitivně vyhozen z kolektivu a stává se tak asociálním odpadlíkem. Proto se aspoň část našeho týmu pravidelně snaží proplout mezi ovíněnou a udržet tak slávu a čest festivalových novinářů, aby neupadli v úplné zapomnění.

Přípravy musí probíhat rychle a přesně. Pravidlo č. 1 zní – dodržovat pitný režim. Je třeba zajistit dostatečný přísun lihových nápojů a pak už jenom klopit do chvíle, než ucítíme onen lehce povznášející pocit. V tuto chvíli ubíráme na tempu, nicméně není vhodné ukončit proces klopení úplně. Právě teď jsme bez ostychu připraveni vstoupit mezi konverzující a směle se přidat k hovoru. Děláme, že děsně rozumíme divadelnímu umění a nebojíme se říci svůj sofistikovaný názor. Pokud se spolupíjání baví hudbou a hrou na kytaru, přidáváme se a za houpavého tance a

zpěvu, a s trochou kreativity předstíráme, že známe text všech písní. Přelom nastává, až se blíží brzké ranní hodiny. Všichni zkroušení celonoční únavou začínají vytvářet zvláštní krkolomné pozice a židle přestávají být stabilní.

Z původních skupinek zůstává jenom jedna a na dalších několik hodin se stmeluje tak, že by z nich měl i team building radost. Z našich ranních eskapád nás vytrhne pohled z okna, kdy zjistíme, že venku již silně svítí slunce. Je čas jít spát a posílit játra na další den.

PS: Je nám blbě.

(redakce)



Když křehká žena hovoří mužským hlasem

Ostravské Divadlo Devítka zahájilo sobotní dopoledne festivalu DFLC 2016 hrou britského autora Petera Quiltera – Opona nahoru! Příběhů z divadelního prostředí bylo již napsáno mnoho. Quilterův text není z nejsilnějších, ale na druhou stranu nabízí řadu humorných situací a příležitost pro pět silných hereček. Zesnulý majitel odkázal své zchátralé divadlo pěti ženám, které jsou s ním v životě spojeny: bývalé manželce Alici, současné manželce Sabíně, dceři Tereze, matce Bětě a sekretářce Šárce. Dědictví má podmínku, aby dědičky pokračovaly v divadelní tradici samy. Nesmějí tedy divadlo prodat. Ženy, které si vzájemně nemají mnohdy co říct a nemají se dokonce rády, tak násilně svedené dohromady, začínají pomalu spolupracovat. Text je protkáán slovním humorem i situačním humorem. Ať už se jedná o vlastní hádky mezi ženami,

výstup s opicí, nebo příprava plánovaného vystoupení hvězdy Ilony Csákové. Ta však ve finále nedorazí a tak přes nepovedené představení se povede to hlavní – stmelit ženy dohromady.

Divadlo Devítka inscenuje text téměř bez podpory kulis, pouze s nezbytnými rekvizitami. To je na



jednu stranu příjemné, ale zároveň pro herečky trochu svazující. Prázdný prostor režisér Petr Rada neobsáhl akcí, proto v některých momentech působí herečky bezradně a nejistě v pohybu po jevišti i ve vlastním výrazu. Skutečnou humornou situaci se povedlo Divadlu Devítka zinscenovat neočekávaně na místě. Představitelka Sabiny, Lucie Vondálová, přišla před představením o hlas, a proto soubor zaimprovizoval playbackem této postavy mužskou náповědou. Humornost toho, kdy sytý mužský hlas hovoří za křehkou a krásnou ženu, byl bohužel zdrojem největší zábavy.

Herecké výkony představitelky byly víceméně vyrovnané, kostýmní výprava odpovídala kategorii komedie.

Opona nahoru! Divadla Devítka Ostrava je tedy představení, které vám poskytne vhléd do divadelního zákulisí a v některých momentech i pobaví.

(klarion)

Další představení bude jen dabované

Jak se vám dnes hrálo?

Iveta / Tereza: Bylo velké horko, ale hrálo se nám skvěle.

Lucka bez hlasu / Sabina: Vtipně a tiše.

Lucka / Šárka: To horko bylo příšerný, ale já jsem se skvěle bavila, tak doufám, že i diváci.

Jaké je slyšet se s playbackem s mužským hlasem?

Lucka bez hlasu / Sabina: Strašný, celou dobu se mi chtělo hrozně smát.

Zdeňka / Alice: Naše náповěda (Zuzana Vybíralová, pozn. red.) dnes nemohla a tak jsme vzali mého manžela, který mě doma zkouší. On to skoro z paměti umí, i v autě, když řídí, tak mi nahazuje text. Tak jsme ho vzali jako náповědu a ono se to vyplatilo. Sabinu uměl skvěle a bylo báječné slyšet jeho hlas. No a pak ty hádky s ním! To bylo skvělé!

Návštěva v Dámské šatně

V sobotním odpoledni jsme měli možnost nahlédnout do Dámské šatny. V komedii Arnošta Goldflama pod režijní taktovkou Pavla Vašíčka se představilo Divadlo PRKNO z Veverské Bítýšky. Arnošt Goldflam napsal tuto hru pro Klicperovo divadlo v Hradci Králové, kde i samotnou inscenaci režíroval.

Celý příběh se tedy odehrává v dámské šatně. Tento příběh je ukázkou nejen toho, jak funguje zákulisí divadla, ale i pomalu rozkrývá radosti i strasti žen. Herečky zde řeší své osobní i kariérní problémy, diskutují s ostatními, radí si, vzájemně se podporují nebo si naopak podkopávají nohy. Jednou nadávají, podruhé se smějí.

Soubor PRKNO se této divadelní hry zhostil velmi dobře. Podarilo se jim zachytit prostředí šatny a dávkovat jednotlivé situace tak, aby to diváka bavilo, a aby neztrácel u představení pozornost. Výraznou doménou představení byly skvělé herecké výkony, na kterých celá inscenace stojí. Herečky jsou sehraná parta a bylo vidět, že toto představení hrají už dlouho a mají ho skvěle zažitě. Vzájemně na sebe slyší a doplňují se. Fungují jako kompaktní celek.

Představení bylo, tedy až na šílené horko v sále, příjemnou součástí sobotního odpoledního programu.

(jah)



Kolikátá to byla dnes repríza?

Jaroslava / Běta: Asi tak dvacátá pátá, plus mínus.

Zdeňka / Alice: Já bych řekla, že to byla dnes premiéra.

Jaroslava / Běta: Pravda. Byla to premiéra s kvalitním dabingem, která se zrodila asi třicet minut před představením. Nenacvičené, ale ku nrospěchu dnešní nálady.

Lucka bez hlasu/Sabina: Já jsem to měla jako premiéru trémy. Poprvé jsem na téhle hře zažila nervozitu a trému.

Co plánujete dál, na co se máme těšit?

Iveta / Tereza: Teď pánujeme další představení, které bude jen dabované. Nikdo nebude mluvit, nemusíme se nic učit.

Zdeňka / Alice: Takže těšte se příští rok, bude to typický polský dabing. Každopádně bych chtěla říct, aby všichni diváci, co nás dnes viděli, nezanevěřili na divadlo, a měli ho i přes tyhle živelný zvraty stále rádi.

(klarion)



Přijdu a lidi už ze mě nemůžou

(rozhovor s Jarkou Vykoupilovou)

Jste po představení moc vyřízené?

No, potily jsme. Teď ještě tady kolegyně, co pila to pivo, říkala, že byla okamžitě zpocená, jak se to z ní vypařovalo. Ale my už jsme to hrály ve větších vedrech někdy loni v létě.

Dnes máte přesně pětileté výročí od premiéry, víte to?

My jsme to zjistily cestou v autě, tak jsme vzpomínaly, kolik jsme od té doby porodily dětí a co se všechno událo. Je to hezký, když se něco drží v divadle pět let.

Je nějaká část v této inscenaci, která vás opravdu hodně baví?

To představení vnímám spíš jako celek, ale jinak mě baví sa-

mozřejmě oheň, kde vlastně nemusím hrát, jenom přijdu a lidi už ze mě nemůžou. Ale jinak mě tam baví chvíle, kdy jsme tam všechny čtyři zároveň, je dobrý, jak se každá k té situaci staví jinak a má jiný poznámky, který do sebe zapadají.

Máte za celou dobu, co to hrajete, nějaký zajímavý zážitek, který sem vám stal?

Třeba když jsme hrály minule, tak jsme se krásně odbouraly, měly jsme tam pudr, kterej se strašně rozprášil a byl všude ve vzduchu, tak rozesmál jednu, pak druhou a my jsme pak fakt pět minut nemohly mluvit a měly jsme takový záchvat, kdy jsme měly slzy v očích. Ale co je hezký, když se budu trochu chlubit,



tak když jsme s tím hrály na takovém malém festivalu v Praze, tak to všichni v porotě viděli v originále, což bylo psáno přesně na tělo herečkám v Hradci Králové a oni nám říkali, že jsme se jim líbili víc než v originále.

Jak se Vám líbí na našem kroměřížském divadelním festivalu?

Já jsem úplně v obdivu, v úžasu a hluboce se skláním před pořadatelem, protože je to nádherný. Já druhý takovej festival asi neznám, my se taky snažíme organizovat festival, takže se od vás necháváme inspirovat a musíme s tím i u nás něco udělat.

(jah)

VAŽTE SI SVÝCH RODIČŮ

rozhovor s Miloslavem Pikolonem (PIKI Volyně)

Jaké máš plány na podzim života?

Podzim života? Ten já už žiju! Ale jo, dobrý, já jsem s tím spokojený. Každý člověk má něco. Mě je šestašedesát, mám důchod. Hlavní je jak dlouho si ho člověk užije, mám čas na divadlo, na vnoučata, těch mám sedm. Ale nejsem ten důchodce co pořád nestíhá. Až vstanu, tak vstanu. Lidi mají myslet na sebe a myslím, že jsme se nadělali dost.

Takže neplánuješ a jen užíváš...

Užívám každýho dne. Jak říkám, ráno otevřu oko, koukám, žiju a to mi stačí.

Ať nemluvíme jen o tom důchodovém věku. Máš nějakou živou vzpomínku na dětství? Něco na co opravdu rád vzpomínáš?

No jistě, opravdu hodně. Jak říká kamarád Zdeněk Troška, my jsme ještě měli mládí. Nás nemohli dostat domů, dneska nemůžeš děti dostat ven. Rád vzpomínám právě na svého dědu, podle kterýho jsem vlastně tu hru napsal. Ten kam přišel, tam byla sranda. Všichni zavolali Hele, Tonda je tady, a on byl opravdu skvělejší. Když se ve škole rozbilo okno, rozbil ho třeba Zapletal, ale oni řekli, půjde s ním Pikolon, protože jeho děda má sklenářství. Pikolon, Zapletal, Vavroň. To byla trojka. Byli jsme čísla, ale to co dnešní děcka, to jsme si fakt nedovolili. Myslím, že jsme měli opravdu lepší dětství než mají dnešní děti.

Hráli jste toto představení také někdy třeba přímo v domově důchodců nebo speciálně pro důchodce? Pokud ano, jak na to reagovali?

Ano, dostali jsme pozvání do Českých Budějovic do domova důchodců a musím říct, že jsme se toho báli. A oni se bavili. Ale potom, po představení, tak tam byla jedna paní a utírala si oči. Ptali jsme se pořadatelky, jestli ví proč pláče. Ona nám řekla, že prý se jí představení moc líbilo, ale že má bohužel tu špatnou zkušenost, že jí děti do domova odložily. Prý to tam máme přesně. Jaký jsme si je vychovali, takový je máme. A to mě opravdu na mladých štve. Moje maminka měla taky Alzheimerovu chorobu a jediné co pravidelně opakovala, když jsme odcházeli z návštěvy v nemocnici bylo Držte pohromadě! Tak to měla zakódovaný. Já vím, že to mladí nemají lehký, ale prosím, postarejte se o svoje rodiče. I svému synovi říkám, rodičů si važ za to, že ti dali život a vzdělání. A to není jejich povinnost. Až je ztratíte, budou vám chybět.

(vam)



Exhibice humoru na sklonku života

Divadelní spolek PIKI Volyně přivezl do Kroměříže autorskou divadelní inscenaci Podzim života je krásný. Textovou předlohu této inscenaci připravil představitel hlavní role, režisér a principál souboru Miloslav Pikolon.

Text je koncipován jako soubor slovního humoru s autobiografickými prvky, který má ambice nahlédnout na stáří a jeho trable s humorem, ve většině případů i povedeným. Hlavní hrdina je průvodcem celého příběhu, který komentuje s nadsázkou, ironií až sarkasmem a dodává příběhu na pikantnosti i mírné surovosti. Je však otázkou, zda bychom o takového kolegu skutečně v domově důchodců stáli.

Celkově se jedná o exhibici komentářů a slovního humoru jedné postavy - Antonína, ostatní kolegové působí jen jako nahrávači - respektive témata ke glosám a poznámkám hlavního hrdiny. Kolegové zanikají i po herecké stránce, a tak celkově inscenace působí jen jako exhibice hlavního hrdiny. Pokud připustíme, že se jedná převážně o konverzační komedii, bez snahy hlubšího podtextu, pak lépe přijmeme chybějící ukotvenost postav v příběhu, motivace jednání jednotlivých postav a jejich historie, chybějící dramatický obroub, který by pomohl hlavní postavě v jeho proměně vnitřní i proměně jeho vztahu k jeho okolí. Inscenaci by pomohlo i využití režiséra, který by na režii nenahlížel pohledem autora textu a představitelů jedné z rolí.

Inscenace je celkově příjemná, zábavná i s hořkým podtextem času, kterého se všichni obáváme a který nás nemine. (klarion)



Jakože borec konečně trochu cajk. Teda jakože na první pohled. Má to borec jakože sladěný, dyby to bylo do lesa. Ale na pláž? Má sice sladěnou barvu u šortek a košile, nemá tu nemožnou kostku jako všichni vostatní borci tady, ale tím veškerá paráda končí. A korunuje to korálem na krku. Jako né že by byly hnusný, jako jsou celkem cajk, ale měly bejt červený, jako moje rajcovní seksy plavky. Pak bych mu mohla dát (víc). Takhle hlavně díky tomu, že nemá kostku a má dobře stráženej vous 14,124%.



Konečně luxusní kočenka. Výborně sladěná barva sukně s barvou trička. Prostě červená a modrá, jako na naší milované vlajce. Vše doplněno moderní zástěrkou a luxusním šátkem od módní návrhářky Sonaty Krawské. Svato trojici (*kabelka, boty, pásek-pozn.překladař*) dívka vtupně nahradila svatou čteřicí (*boty, punčochy, zástěra, šátek-p.p.*). Nemohu nezmínit špičkovou postavu a vyrýsované břicho. Jen s takovou figurou si můžete takový outfit dovolit. Tentokrát jdu hodně vysoko 101,2 %!

ZPRÁVA Z TŘETÍ RUKY

V Kroměříži se objevila černá díra

Zřejmě vám ve včerejším vydání neunikla zpráva o záhadě pokoje č.13. Podle posledních zpráv pracovníci odchytové služby, které byly redakcí PLKu požádány o odchyt nebezpečného tvora, záhadně zmizeli.

Z dostupných zdrojů víme, že posledními, kdo je viděli, byli tři členové rádoby uměleckého seskupení PLAŠIKO (Plaček, Šípek, Kočí), kteří ovšem jakoukoliv účast na záhadném zmizení odchytářů vehementně popírají.



Redakci se přihlásil známý lidový léčitel, esoterik a šaman Erik Šaman, který za pomoci virgule jednoznačně určil, že uvedení pracovníci sice žijí, nicméně se nacházejí ve druhé dimenzi.

Z toho plyne jediný možný logický závěr. Na pokoji č.13 není divoké zvíře, ale černá díra. Pravděpodobně sem byla přesunuta z některé z radnic nebo podobných úřadů na území ČR.

(vam)

Vypadá to tu furt stejně.
Humus, tyfus, nekázeň.

Vypadá jak 4 kg žebírek ve
3kg sáčku.

Syn byl hňup, nevím po kom.

Nebylo by lepší divadlo
prodat na sběrné suroviny?

Co je tohle? Opice? Ne,
umělecký ředitel.

Jaky by si vykoukala ksicht
v LSD.

Jenom na hajzlu máš klid.

Občas s ním mluvím, někdy
si do něj i hrábnu.

Nabije ho to, že mu bude urna
malá.

Nepodlehni svodům trojvrstvého
hajzlapapíru.

Na druhou díрку jsem mohla
sbalit tolik chlapů.

Když se to prolně, můžou
vzniknout hezký děti.

Nemám dalekohled nablízko.

Jak tě tam mohl vidět, když
tam nehraješ.

Na jevišti hulím naprosto stejně,
jako hulím normálně.

Blbka na rozpálené plechové
střeše.

Z černé kroniky (od našeho zpravodaje, Kroměříž)

V noci z pátku na sobotu došlo v nočních hodinách v baru Na Mari(a)ně k přepadení moderátora L. L. skupinou šesti maskovaných mužů a žen. V domnění, že vetchý stařec bude snadným cílem, nepoužili našťestí drzí útočníci žádné zbraně. Starce však značně podcenili. Nejen, že se mu podařilo prudký útok odvrátit, ale dokázal ještě útok opětoval a na útočníky vystříkal celou nádobku slzného spreje. Už už to vypadalo, že je mimo nebezpečí, když na něj náhle z ničeho nic spadl Altán. Naštěstí již v tuto chvíli dorazila na místo pohotová hlídka policie a muži poskytla poslední pomoc. Zcela zdevastovaný Altán byl potom odvezen na sběrný dvůr k následné likvidaci. Zdravotní stav starého pána je prý již stabilizovaný a je mimo ohrožení života.

(vam)

VÝPOTY ZE SAUNY

Dneska bude krásnej den,
pokud ho ty baby nezkazí.

Opláchla klapačku v polívce a
nasadila.

Kolik jste vážila, že vás bylo
plné jeviště?

U nás byly i za války držky za-
darmo.

Sčuchla se s jedním 70ti le-
tým sokolíkem.

Tak velká tam, aby tě někdo
přepadl, nikdy nebude.

Za finančního přispění:



MINISTERSTVO
KULTURY

SPONZOŘI:



MAGNETON



Biopas
den skupiny Sauberwacher



TOSHULIN



DIVADELNÍ PLK Art direktor: Saša Michajlovič. Foto: Klára Havránková. O texty se postarali: Vladimír Mátl, Klára Havránková, Katka Hudečková, Jana Hostičková. Tisk: DTPTISK Kroměříž. Produkce: DS Kroměříž www.divadlokm.cz nebo www.facebook.com/Divadelni.spolek.Kromeriz